

JOULUAATTO VUONNA 1964

On jouluaatto. Minä ja pikkusisareni istumme yhdessä, vierekkäin, nojatuolissa. Meillä on samanlaiset joulumekot, joissa on pikkuriikkisiä punaisia ja mustia ruutuja. Voi että meitä jännittää; Joulupukki ja punaposkinen tonttu ovat tulleet meille! Joulupukki pyytää meitä laulamaan hänelle. Voi että. Minun tekisi mieli laulaa, mutta en uskalla! Siskonikaan ei uskalla. Häntä taitaa ujostuttaa ja jännittää enemmän kuin minua. Onneksi joulupukki sanoo: Ei haittaa, vaikka ette laulakaan. Lauletaan kaikki yhdessä: "Joulupukki, joulupukki, valkoparta, vanha ukki..." Ja me laulamme, isä ja äitikin laulavat mukana. Sitten Joulupukki alkaa jakaa lahjoja. Hän lukee paketin päältä saajan nimen ja tonttu tuo lahjan saajalle. Minä saan aika monta pakettia. Isosta paketista löytyvät uudet kaunoluistimet! Entiset olivat jo käyneet niin pieniksi, että ne puristivat varpaita. Tämäpä onkin hyvä lahja, nyt pääsen taas luiselemaan!

Joululahjapaketteja availlaan ja kauniista, joulun värisistä papereista syntyy lattialle aikamoinen keko. Misse-kissamme hyppää niiden keskelle ja rapistelee ja pölyyttää niitä iloissaan. Ei se taida paljoa joulusta ymmärtää; mitä nyt on saanut maistella joulukinkkua, tavoitella tassullaan kuusenpalloa alaoksalta ja nyt rapistella lahjapapereita.

Aamulla, kun avasin oman joulukalenterin viimeisen luukun, sen isoimman, kaksiovisen, niin siinä oli kuva Jeesus-vauvasta tallin seimessä makaamassa ja Marian sekä Joosefin seimen vieressä seisomassa. Keltainen tähti loisti sen tallin yllä. Kyllä minä Jeesuksen tiesin, mutta joulupukkia odotin enemmän, kun se aina tuo niitä lahjoja. Nyt aikuisena vasta ymmärrän, että mehän juhlimme jouluna Jeesuksen syntymäpäivää, ja se onkin niin erikoista, että me kaikki saamme silloin lahjoja!

Siinä joulupuu on rakennettu -laulussa sanotaan, että Jeesus on paras joululahjamme. Miksihän? Tiedätkö sinä, miksi?

